

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně: nezletilá A.Ž.**, zastoupená matkou L.Ž., jako zákonnou zástupkyní, **proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2016, čj. ŠMS/5355/16,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se prostřednictvím své matky, jako zákonné zástupkyně, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2016, čj. ŠMS/5355/16 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Mateřské školy Štěnovice, okres Plzeň-jih (*dále jen „mateřská škola“*) ze dne 6.5.2016, čj. MŠŠ/244/2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyně nepřijímá k předškolnímu vzdělávání na této mateřské škole ve školním roce 2016/2017. Žalobkyně navrhovala, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobkyni bylo odepřeno přijetí do předškolního vzdělávání a přístup ke službám poskytovaným dětem mateřskými školkami. Jediným důvodem bylo, že žalobkyně neabsolvovala řádně některá z povinných očkování, která jsou uložena podzákonnými právními předpisy České republiky. Prvostupňovým a napadeným rozhodnutím tak byla porušena základní práva žalobkyně zaručená Úmluvou o ochraně základních práv a lidských svobod (*dále jen „Úmluva“*), Úmluvou o lidských právech a biomedicině (*dále jen „Úmluva o biomedicině“*) a Listinou základních práv EU (*dále jen „Charta“*). Na podporu svého tvrzení žalobkyně poukázala na nepoužitelnost a neplatnost § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (*dále jen „ZOVZ“ nebo „zákon o ochraně veřejného zdraví“*).

Dle žalobkyně se žalovaný svévolně nevypořádal s mnoha explicitně vznesenými námitkami v odvolání a pominula řádně splnit své procesní povinnosti. V přímé souvislosti s tím se poté dopustil nesprávného úředního postupu a mnohočetně porušil základní práva žalobkyně.

V části II. žaloby žalobkyně namítala *„Popření povinnosti přednostní aplikace ústavního práva ve správním řízení“*. Uvedla, že v odvolání explicitně žádala ve svém případě o výjimku ve vztahu k očkování, kterou jí zaručují předpisy ústavního, mezinárodního i unijního práva. Žádost detailně rozvedla a mnoha konkrétními argumenty odůvodnila. Žádost však nebyla správními orgány po věcné stránce vůbec posouzena, viz odůvodnění napadeného rozhodnutí: *„Ředitelka mateřské školy nemohla ve svém rozhodnutí zohlednit požadovanou výjimku z očkování, vzhledem k tomu, že jí zákon toto správní uvážení neumožňuje.“*

Žalobkyně odkázala na nálezy Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 449/06 a sp.zn. I. ÚS 1253/14 (*nálezy Ústavního soudu v tomto rozsudku citované jsou dostupné na . <http://nalus.usoud.cz>*), jimiž bylo dostatečně objasněno, že existují odůvodněné výjimky z povinnosti k očkování, a to výjimky ústavního (mezinárodního) práva, jejichž aplikace má přednost před aplikací ostatních předpisů podústavního práva České republiky. Pokud existuje ústavně zaručená výjimka, kterou nemohou příslušné správní orgány při svém rozhodování zohlednit a nemusí ji proto ani věcně přezkoumat, kdo může žádost o výjimku přezkoumat a zohlednit jako první? Pokud by výjimku ve prospěch žadatele o výjimku nemohl posoudit nikdo, pak taková výjimka po materiální stránce vůbec neexistuje. Takový výklad práva by byl v přímém rozporu s nálezy Ústavního soudu, který existenci ústavně zaručeného práva jednotlivce na takovou výjimku (v dostatečně odůvodněných případech) potvrdil.

Dle žalovaného se mateřské školky v České republice rozhodující jako prvostupňové správní orgány posuzováním takové ústavně zaručené výjimky nemohou po věcné stránce vůbec zabývat a nemohou ji proto udělovat nikomu. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí ani žalovaný nepovažuje posouzení žádosti o výjimku a rozhodnutí o ní za svou povinnost. Žalovaný transparentně vyjádřil svůj právní názor, že skutečnost, že mateřská škola nemůže takové výjimky zohlednit, zakládá nedůvodnost odvolání. Tedy, že není povinností žalovaného nahrazovat činnost prvostupňového správního orgánu. Co nebyl povinen zohlednit prvostupňový správní orgán, není povinen zohlednit ani odvolací orgán. (Tento názor sám o sobě logický je.)

Pokud by žalovaný měl pravdu, a pokud se výklad práva nemá přičít nálezům Ústavního soudu, měl by to být správní soud, který by byl jako první oprávněn posoudit a rozhodnout o udělení či neudělení ústavně zaručené výjimky. Žalobkyně ale nechápala, proč musí, než se obrátí na správní soud, nejprve podstoupit dvě správní řízení (prvostupňové a odvolací), která apriori nemohou vést k vyhovění její žádosti. Nechápala, jak mohlo být vydáno pravomocné správní rozhodnutí, ve kterém apriori nemůže být rozhodnuto o jejím právu na výjimku, která je zcela zásadní pro způsob konečného správního rozhodnutí v meritu věci (přijetí či nepřijetí k předškolnímu vzdělávání). Žalobkyně byla přesvědčena, že mezi její ústavně zaručená práva patří i právo, aby o obsahu jejích jiných ústavně zaručených práv bylo rozhodnuto právě v tom typu řízení (ještě před pravomocným rozhodnutím), pro jehož výsledek je určení obsahu jejích ústavních práv významné, a proto nezbytné. Proto žalobkyně tvrdila, že žalovaný a mateřská škola nesplnili svou zákonnou povinnost zabývat se obsahem její žádosti o udělení výjimky z důvodu přesvědčení a svědomí. V rozporu se svými povinnostmi tak neurčili existenci subjektivního práva žalobkyně na udělení této výjimky ve smyslu *ratia decidendi* nálezu Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1253/14. Protože téměř veškerá věcná a odborná argumentace žalobkyně směřovala k odůvodnění práva na tuto výjimku, ale vůbec nebyla žalovanou posouzena a vypořádána, nelze způsob posouzení ani napadnout a vtahovat do této správní žaloby. Tím byla žalobkyně krácena na svých právech a žalovaný porušil zásadu dobré správy, zásadu zákonnosti a zásadu materiální pravdy.

V části III. žaloby žalovaná namítala „*Zjevně nesprávné odůvodnění rozhodnutí*“. Konkrétně žalobkyně namítala, že žalovaný vztahuje nálezu Ústavního soudu sp.zn. 449/06 pouze k povinnosti očkování a činí ústavní výjimku pouze ze sankcí (peněžitých) za nesplnění této povinnosti, proto z něj nelze dovozovat, že děti neočkované podle zákona je možné pouštět do mateřských školek, což je chápání práva ryze formalistické a v přímém rozporu s ustálenou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (ESLP). Zákonný výkon základních lidských práv a svobod musí být vždy a za všech okolností beztravný. Pokud existuje kolize dvou základních práv, poté jedno zkrátka vykonat nelze. Respektive jeho výkon v takovém případě je nezákonný. (Neplatí tedy vstupní předpoklad zákonného výkonu základních práv a svobod). Nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 449/06 a po něm ještě zřetelněji nálezu sp.zn. I. ÚS 1253/14 potvrdily, že za určitých okolností, které musí být splněny, existuje silné základní právo každého jedince, nepodřít se zákonné povinnosti očkování. Odmítnutí očkování je poté výkonem tohoto základního práva. Jsou-li kumulativně splněny Ústavním soudem dovozené čtyři podmínky (bod 42, I. ÚS 1253/14) jedná se o výkon zákonný. Pokud podmínky splněny nejsou, jedná se o výkon nezákonný.

Žalobkyně vykonala své právo zákonným způsobem při kumulativním splnění všech čtyř podmínek. (Těmito se však oba správní orgány zcela odmítly zabývat.) Proto nesmí být žalobkyně žádným způsobem trestána za výkon tohoto svého základního ústavně zaručeného práva. Trest není jen uložení pokuty či finanční sankce zákonnému zástupci žalobkyně, ale je to jakékoliv omezení žalobkyně oproti ostatním dětem. Je to mj. jakákoliv forma diskriminace žalobkyně. Zde má formu znepřístupnění možnosti účastnit se předškolního vzdělávání. Žalobkyně proto tvrdila, že jí bylo žalovaným zabráněno v beztravném zákonném výkonu jejích ústavně zaručených práv a svobod. Pouze doplňkově upozornila, že děti, které očkovány byly a nevytvořily se u nich účinné protilátky (4-7% očkovaných dětí) jsou stejným

zdravotním rizikem pro ostatní děti ve školce, jako je žalobkyně, a do této školky chodit mohou. Nikoho nezajímají jejich hladiny protilátek, aby (případně při laboratorním zjištění selhání očkování) mohly být přeočkovány jinou vakcínou. Toto pro nikoho z ochránců veřejného zdraví v této zemi totiž už není důležité. Hlavně že bylo dosaženo programové spotřeby vakcín, nikoliv účinné imunologické ochrany jednotlivců a kolektivů.

V části IV. žaloby žalobkyně namítala „*Zjevně nesprávné odůvodnění rozhodnutí*“. K tomu uvedla, že žalovaný zjevně dezinterpretuje nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 16/14. Nepoužitelnost a neplatnost právního předpisu jsou dvě odlišné skutečnosti. Z platnosti právního předpisu nelze univerzálně dovodit jeho použitelnost. Skutečnost, že určitý právní předpis je obecně platný, znamená, že Ústavní soud zatím neshledal důvody pro jeho úplné zneplatnění. Neznamená však, že tento předpis musí být použit vždy a za všech okolností. Takový přístup k právu by rozdělil všechny právní předpisy České republiky pouze na neplatné a na vždy a bez výjimky použitelné. Běžná právní praxe potvrzuje, že tomu tak není. Tam, kde je předmětem věci rozhodování o výjimce, která implikuje nepoužitelnost platného právního předpisu v individuálním případě, tam vůbec principiálně nelze argumentovat platností předpisu ve prospěch jeho použitelnosti. Takováto argumentace je v rozporu s *ratio temporis* a teorií práva. Argumentace v rozporu s *ratio temporis* nepředstavuje řádné odůvodnění správního rozhodnutí, činí jej zavádějícím až zmatečným. Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí způsobem nepřiléhavým k danému případu. Tím porušil zásadu zákonnosti a vydal nezákonné rozhodnutí.

Žalobkyně připomněla, že Ústavní soud podrobil předmětnou právní úpravu pouze testům proporcionality a rozumnosti, což jsou testy obecné ústavnosti. Nikdy však nezkoumal, zda jsou tyto právní předpisy opatřeními nezbytně nutnými v demokratické společnosti, zda jsou konformní s Úmluvou a Listinou. Ústavní soud naopak explicitně poukázal na nedostatek své ingerence k takovému přezkumu odůvodnění právních předpisů, čímž tento přezkum odůvodnění adresoval obecným soudům, což je zcela logické a odpovídá organizaci a základům českého práva.

V části V. žaloby zamítala žalobkyně „*Neplatnost § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví*“. Žalobkyně pro tuto námitku uvedla důvod dosud nikdy neuvedený a prokazatelně nikdy neřešený Ústavním soudem, a to ani *obiter dictum*. Dle žalobkyně je prokazatelnou skutečností, že § 46 odst. 1 ZOVZ, který stanoví povinnost očkování, je realizován a naplněn po obsahové stránce až podzákonným právním předpisem, příslušnou vyhláškou Ministerstva zdravotnictví. Tato vyhláška je odborně (medicínsky) odůvodněna potřebou očkování (proočkovanosti) populace a jejím cílem je učinit z neočkovaných očkované. Ustanovení § 50 ZOVZ pouze odkazuje na § 46 odst. 1 ZOVZ. Dle právních účinků tohoto odkazu mohou do mateřských škol pouze děti, které mají všechna očkování ve smyslu § 46 odst. 1 ZOVZ. Po odborné stránce však tento právní odkaz zapříčiňuje naprosto absurdní situaci. Přenáší totiž jediné odborné odůvodnění i na druhou a přitom zcela odlišnou situaci. Důsledkem je, že nepřijímání dětí bez pravidelného očkování do mateřských škol není v právním řádu žádným způsobem samostatně odborně (medicínsky) odůvodněno. I kdyby existovaly samostatné argumenty, nemohou být zohledněny, protože § 50 ZOVZ se opírá o zcela identické odůvodnění, kterým je odůvodněn § 46 odst. 1 ZOVZ, tedy samotná povinnost očkování. Toto naprosté selhání legislativy (Ministerstva zdravotnictví), která zcela pominula potřebu

samostatného odborného odůvodnění opatření, kterým je zabránění v přístupu neočkovaných dětí do dětských kolektivů, vysvětluje některé zjevně absurdní vnitrostátní situace. Pro příklad žalobkyně uvedla, že do mateřské školy nesmí žádné dítě neočkované proti tetanu. Tetanus přitom není nakažlivý a mezi lidmi se vůbec nepřenáší. Dítě neočkované proti tetanu neohrožuje nikdy nikoho jiného. Vyhazování dětí, které nejsou očkovány proti tetanu ze všech kolektivů, nemá žádné odborné lékařské odůvodnění. Je to naprostý a zcela zjevný nesmysl. Je to jen přímý důsledek iracionální vnitrostátní právní úpravy a vzájemného vztahu § 50 ZOVZ a § 46 odst. 1 ZOVZ. Toto bránění přístupu dětem do školek je totiž v principu odůvodněno tím, proč je dobré být očkovan proti tetanu. Je to totéž, jako nevpustit do autobusu dítě, které nepije mléko, protože pro děti je přece důležité, aby pily mléko. Je to realizace státního očkovacího teroru namířeného proti všem, kdo se staví svým chováním proti očkovací politice. Jsou používána opatření, která nemají vůbec žádný význam a především nejsou vůbec ničím samostatně odborně odůvodněná. Tento vztah jednoznačně platí mezi § 50 ZOVZ a § 46 odst. 1 ZOVZ. Proto ustanovení § 50 ZOVZ, jako opatření omezující základní lidská práva, které není vůbec relevantně, správně a přiměřeně odůvodněné, je nekonformní vůči Úmluvě i Listině a je neplatné právě z tohoto důvodu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že ředitelka mateřské školy postupovala podle § 34 odst. 5 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon) – (*dále jen „ŠZ“ nebo „školský zákon“*). Pro přijetí dítěte do mateřské školy je třeba zohlednit splnění podmínek daných speciálním právním předpisem, kterým je zákon o ochraně veřejného zdraví, konkrétně žalovaný zmínil jeho § 50 a § 46. Žalovaný posuzoval, zda jsou splněny zákonné podmínky pro přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání. Vzhledem k tomu, že v daném případě nebylo dítě očkováno a nebyl předložen doklad o tom, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci v souladu s § 46 odst. 2 ZOVZ, bylo nutno postupovat podle § 50 ZOVZ. Z tohoto důvodu nelze dítě k předškolnímu vzdělávání přijmout. Ustanovení § 50 ZOVZ neponechává mateřské škole možnost správního uvážení. Upravuje taxativní výčet okolností, které je možné zohlednit při povolení přijetí dítěte do mateřské školy. Žalobkyně mohla zohlednit variantu upravenou v § 47 odst. 1 ZOVZ, podle níž je připuštěno, aby k pravidelnému očkování byla použita jiná registrovaná očkovací látka [§ 80 odst. 1 písm. e) ZOVZ].

V žalobě citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, sp. zn. III. ÚS 449/06, se vyjádřil pouze k povinnosti očkování a možnosti být zproštěn této povinnosti v případě konfliktu s ústavně zaručenou svobodou vyznání, avšak pouze z hlediska správního trestání. Orgán veřejné moci, který rozhoduje o vynucení nebo sankcionování zákonné povinnosti podrobit se očkování, musí podle Ústavního soudu vzít v potaz výjimečné důvody pro odmítnutí očkování. Tento závěr se však týká pouze vynucení a sankcionování zákonné povinnosti.

Dle žalovaného je třeba zohlednit právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29.8.2012, čj. 8 As 6/2011-142 (*rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz*), kterým byl potvrzen právní názor Městského

soudu v Praze, že zákon zavazuje státní orgány, aby do předškolního zařízení bylo přijato pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním. Městský soud přisvědčil žalobkyni pouze potud, že vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem (*dále jen „vyhláška č. 537/2006“*) nestanoví u některých nemocí výslovně, kdy nejpozději se jednotlivec musí uvedenému typu očkování podrobit. Vzhledem k tomu, že cílem očkování je dosažení imunity v populaci, lze dovodit, že očkování je žádoucí v dětském věku, tedy v období předcházejícímu období vstupu dítěte do mateřské školy. Hlavní otázkou bylo, zda by přijetí žalobkyně do mateřské školy mohlo být posuzováno v souladu s § 50 ZOVZ, aniž by se žalobkyně podrobila pravidelnému očkování. Podle Městského soudu v Praze a následně i podle Nejvyššího správního soudu klade § 50 ZOVZ větší důraz na prevenci šíření infekčních nemocí u dětí v kolektivních zařízeních předškolního typu, protože je zde vyšší riziko infekce.

K námitce neaplikování antidiskriminačního zákona, tedy zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon) – (*dále jen „antidiskriminační zákon“*), žalovaný konstatoval, že pokud správní orgány nepřijmou dítě do mateřské školy z důvodu nepodrobení se stanovenému pravidelnému očkování, nedochází k diskriminaci, neboť stát má právo vyžadovat pro přijetí dítěte do mateřské školy splnění určitých podmínek. Touto podmínkou může být i podrobení se pravidelnému očkování. Dítě podrobené očkování a dítě očkování nepodrobené nevykazují srovnatelné splnění podmínek pro přijetí do mateřské školy. Dle žalovaného nelze opominout smysl nálezu Ústavního soudu ze dne 27.1.2015, sp.zn. Pl. ÚS 16/14, který stanoví, že zakotvení zákonné podmínky podrobit se stanovenému očkování, aby mohlo být dítě přijato do předškolního zařízení, není protiústavním omezením práva na vzdělávání garantovaného čl. 33 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „LZPS“*). Vzhledem k nedávné judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nemůže být přijato k předškolnímu vzdělávání dítě, které se nepodrobilo stanoveným pravidelným očkováním, nemá doklad, že je proti nákaze imunní a zároveň u něho neplatí, že se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Použití výjimek v právním řádu by v tomto případě mělo být zákonem alespoň předvídatelné a správní orgán by tuto možnost měl mít stanovenou již v zákoně. Pokud tak učiněno není, nelze než spolu s nálezem Ústavního soudu konstatovat, že očkování dostatečné většiny populace zabraňuje šíření nákazy vybraných nemocí, čímž poskytuje ochranu nejen těm, kteří byli očkovaní. Z těchto důvodů lze považovat podrobení se očkování dítěte před jeho přijetím do mateřské školy za akt sociální solidarity. V případě, kdy je vakcinace podmínkou pro přijetí dítěte do mateřské školy, jsou těmito osobami, vystavenými riziku nákazy, zejména děti, které mohou v případě nákazy čelit zvláště závažným důsledkům.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal se všemi explicitně vznesenými odvolacími námitkami, žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl relevantní důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Postup žalovaného v obdobných případech nepřijetí dítěte do mateřské školy byl potvrzen Krajským soudem v Plzni v rozsudcích ze dne 30.11.2016, čj. 57A 60/2015 a ze dne 23.9.2016, čj. 30A 98/2015.

IV. Replika žalobkyně

Žalovaný pravděpodobně neuznává, že nálezy Ústavního soudu objevují v ústavně zaručeném právu hmotná i procesní práva jednotlivců a případně vymezují podmínky, kdy tato práva jednotlivce má a kdy nikoliv. Pokud Ústavní soud nalezne ústavní právo jednotlivce, po té má každý soud i správní orgán zákonnou povinnost k jeho ochraně, a to bez ohledu na stupeň a formu řízení. Pokud však dané právo jednotlivci vzniká pouze za určitých podmínek, poté zákonná ochrana tohoto práva nezbytně vyžaduje, aby se každý soud a správní orgán zabýval těmito podmínkami a zjistil, zda tu tvrzené právo jednotlivce je či není. Pouze tak mu případně může poskytnout ochranu. Tyto základní principy vyjádření žalovaného postrádá.

V. Vyjádření účastníků při jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobkyně po provedeném jednání. Žalobkyně doplnila svoji argumentaci a upřesnila žalobní námitky uvedené v žalobě pod bodem II. dvěma doplněními.

První doplnění žaloby

Žalobkyně nesouhlasila s výkladem práva podaným v rozsudcích zdejšího krajského soudu ze dne 30.11.2015, čj. 57 A 60/2015-49 a ze dne 23.9.2016, čj. 30 A 98/2015-39, a v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29.11.2016, sp.zn. 30A 95/2016 (*dostupné na www.nssoud.cz*).

Dle žalobkyně Krajský soud v Plzni uplatnil výklad práva, který zní: „*Při nesplnění podmínek stanovených v zákoně o ochraně veřejného zdraví nemá ředitel(ka) mateřské školy jinou možnost, než dítě k předškolnímu vzdělávání nepřijmout.*“ Vyšel při tom z nálezů Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 16/14, který potvrzuje obecnou platnost povinnosti očkování, ale výjimku zakotvenou v nálezu sp.zn. I. ÚS 1253/14 ještě nezohledňuje. Pokud Krajský soud v Plzni setrvá na této své argumentaci s tím, že správní orgány jsou oprávněny zcela přehlížet nálezy Ústavního soudu, jejichž účinnou aplikaci neumožňují obecně závazné podústavní právní předpisy (mezera v zákoně), namítala žalobkyně, protiústavnost takového výkladu práva a argumentovala mj. zjevně odlišným právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové, který přehlížení nálezů Ústavního soudu ve prospěch aplikace obecně závazných právních předpisů ve správním řízení obecně odmítl.

Výklad práva podaný Krajským soudem v Hradci Králové označila žalobkyně za nezákonný, protože je ústavně nekonformní a je odůvodněný v rozporu s *ratione temporis*, a proto po věcné stránce nepřezkoumatelný. Žalobkyně proto očekávala, že zdejší krajský soud tento výklad nepoužije, případně se s touto doplněnou argumentací k žalobě zákonným způsobem vyrovná.

K rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29.11.2016, čj. 30A 95/2016, žalobkyně uvedla, že tento soud konstatoval, že se správní orgány mají povinnost zabývat ústavními výjimkami za situace, kdy existuje tzv. „mezera v zákoně“, avšak pouze tehdy,

pokud by se jednalo o správní řízení o uložení materiální sankce za předchozí nesplnění povinnosti. Nepřijetí dítěte do mateřské školy nepovažoval za formu sankce. Nespatřil důvod k aplikaci nálezu Ústavního soudu pro odlišnost řízení o přijetí dítěte do mateřské školy. Sám vyložil obsah ústavního práva, a to restriktivním výkladem působnosti ústavních práv, který nemá oporu v žádném nálezu Ústavního soudu. Odlišnost řízení o uložení sankce a řízení o přijetí dítěte do mateřské školy spatřoval v tom, že jsou v nich dotčena rozdílná základní lidská práva žalobců. Dle žalobkyně je tento právní argument nezákonný a protiústavní. Existence ústavně zaručeného práva na tzv. výhradu svědomí se logicky vztahuje k omezení použitelnosti obecně závazných podústavních právních předpisů. Nevztahuje se k žádným jiným ústavně zaručeným právům žalobkyně. Krajský soud v Hradci Králové v podstatě tvrdí, že ústavní právo na uznání výjimky svědomí vzniká a působí pouze tehdy, pokud jsou dotčena ještě nějaká další a zcela konkrétní základní lidská práva žalobkyně. Takový právní argument přímo odporuje explicitnímu závěru LZPS, Úmluvě a Úmluvě o biomedicíně. V těchto předpisech ústavního práva jsou v základní linii stanovena práva, která nesmí být porušena žádným vnitrostátním předpisem. Poté, je v těchto předpisech učiněna obecně působící výjimka, že určitá práva mohou být omezena, pokud se jedná o omezení nezbytná v demokratické společnosti k ochraně veřejného zdraví. Ústavní soud vyložil výhradu víry a svědomí jako výjimku z této výjimky, protože se v takovém případě jedná o právo silnější. Je to výjimka zcela obecná, která není a nikdy nebyla vztažena k omezování pouze určitých a konkrétních základních lidských práv a svobod s tím, že vůči jiným základním právům se nepoužije a na jiná základní práva nepůsobí. Krajský soud v Hradci Králové podal takový výklad bez jakékoliv opory v judikatuře a předpisech ústavního práva. Takový výklad porušuje základní práva žalobkyně včetně práva na spravedlivý proces, protože se jedná o výklad zjevně svévolný a ústavně nekonformní. Ústavní soud v nálezu sp.zn. I. ÚS 1253/14 vyložil podrobně čtyři základní podmínky, za kterých vzniká jednotlivci základní právo na výhradu svědomí, a neuvedl žádné jiné specifické základní právo, které musí být současně dotčeno. Krajský soud v Hradci Králové svévolně omezil působnost tohoto nálezu v právním řádu v pořadí pátou podmínkou, kterou je současné dotčení právě konkrétního jiného základního práva, avšak dále nespecifikoval, které právo má na mysli. K precedenční závaznosti tohoto nálezu požadoval úplnou shodu okolností obou případů, kterou nenalezl. Ústavní soud své důvody (tzv. *ratio decidendi*) explicitně uvedl a ozřejmil právě ve čtyřech podmínkách. Krajský soud v Hradci Králové se však aplikací těchto čtyř podmínek svévolně neřídil, když aplikoval důvod zcela jiný, který si z konkrétních okolností citovaného nálezu Ústavního soudu sám dovodil, a to v rozporu s teorií ústavního práva.

Druhé doplnění žaloby

Krajský soud v Hradci Králové v citovaném rozsudku vyšel z předpokladu, že rozsah podmínek očkování, jak je stanoven v § 50 ZOVZ nepředstavuje sankci, ale jedná se o opatření sloužící výhradně k ochraně zdraví dětí v mateřské škole a v tom smyslu se jedná o opatření odborně odůvodněné v plném rozsahu. Dle žalobkyně se v částečném rozsahu o sankci jedná, a to o nelegitimní politickou sankci a potrestání rodičů poškozením jejich dítěte na základních právech a možnostech proti jiným dětem tehdy, pokud povinné opatření zjevně a nesporně nemá vůbec žádný zdravotní přínos pro děti v mateřské škole přítomné, které by mělo chránit.

Konkrétně žalobkyně tvrdila, že její případné očkování proti tetanu, žloutence typu B a zarděnkám nemají žádný zdravotní přínos pro jakékoliv jiné dítě přítomné v této mateřské škole. Tetanus není nakažlivé onemocnění, a i kdyby jej neočkovaná žalobkyně náhodou dostala, nemůže být ohrožen nikdo další. Žloutenka typu B se přenáší krví a sekrety za specifických okolností. Za posledních 20 let neexistuje důkaz, že by se dítě před očkovaním nakazilo žloutenkou typu B od jiného nemocného dítěte (všechny děti byly neočkované). Očkování proti zarděnkám a související ochrana má význam u těhotných žen, které samy nemohou být očkovány. Neexistuje ani jeden jediný zdokumentovaný případ za celou historii epidemiologie v České republice, kdy by žena dostala zarděnky v těhotenství po té, co se nakazila od svého očkovaného dítěte chodícího do školky, které se ve školce prokazatelně nakazilo od jiného neočkovaného dítěte. Orgány ochrany veřejného zdraví si cucají z prstu absolutně nepodložené, extrémně nepravděpodobné až zcela naivní hypotézy a zjevně lživě prevenci těchto zcela zanedbatelných teoretických rizik postulují jako nezbytnou pro ochranu veřejného zdraví v demokratické společnosti. Je to naprosto zřetelná lež. Žalobkyně má podle Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku právo před nezávislými soudy napadnout a poukázat na zjevně lživá, odborně zcela smyšlená a medicínskou a úřednickou lobby účelově vykonstruovaná odůvodnění represivních právních předpisů České republiky (§ 50 ZOVZ). Tohoto práva nesmí být žalobkyně zbavena se žádným odůvodněním, pokud soud v její neprospěch proti jejím základním právům předmětné právní předpisy České republiky hodlá a bude aplikovat.

Dle žalobkyně je nezákonný a protiústavní takový výklad práva, který by vycházel ze zjevně absurdní odborné argumentace, že všech devět povinných očkování konkrétního dítěte je potřebných a užitečných pro ochranu ostatních dětí ve školce. Je to lež, na kterou má žalobkyně právo poukázat právě před obecnými soudy, když Ústavní soud v tomto ohledu konstatoval nedostatek své ingerence. Nepřijetí dítěte, které nemá očkování proti tetanu, žloutence typu B a zarděnkám, do mateřské školy, je zákeřnou a nepřiznanou legislativní sankcí, adresovanou skrytě rodičům dítěte, protože neplní žádný jiný prokazatelný účel. Pokud jiný účel plní, žalobkyně legitimně očekávala, že tento účel Krajský soud v Plzni zjistí a ozřejmí.

Na doložení svých tvrzení žalobkyně navrhovala, aby soud ustanovil znalce a položil mu otázky týkající se dané problematiky, které specifikovala. Dále navrhovala provést svědeckou výpověď Prof. MUDr. R. P., CSc., předsedy České vakcinologické společnosti, který se ve své rozsáhlé vědecké práci problematikou očkování a prevence právě proti žloutence typu B zabýval. Tento svědek zná dokumentaci konkrétních případů a kazuistik z doby před očkovaním, kterými je případně odůvodněný požadavek a znění § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Dále žalobkyně navrhovala důkaz svědeckou výpovědí MUDr. V. V., Ph.D., bývalého hlavního hygienika České republiky, který byl po dobu své odborné činnosti nutně zpraven o odůvodnění potřeby očkování proti zarděnkám, jakož i o velikosti rizika, které hrozí vpuštěním neočkovaných dětí do mateřských škol. Svědecká výpověď se měla týkat také informací, které mělo a má Ministerstvo zdravotnictví, a které se promítají do politiky omezování základních práv a svobod dětí v oblasti očkování. K posledně jmenované svědecké výpovědi žalobkyně tvrdila, že svědek si nebude vůbec ničeho podstatného vědom a nebude schopen odpovědět na základní otázky, což prokáže živelnou a zcela neodpovědnou a neodůvodněnou legislativní praxi v České republice v oblasti očkování.

Taková svědecká výpověď půjde ve prospěch žalobkyně o zjevné nelegitimitě napadených právních předpisů.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

Matka žalobkyně (zákonná zástupkyně žalobkyně) podala dne 8.4.2016 žádost o přijetí žalobkyně k předškolnímu vzdělávání. K žádosti byla přiložena „*Žádost o udělení výjimky při přijetí plně neočkované (žalobkyně) do mateřské školy*“ podepsaná oběma rodiči. V žádosti je uvedeno, že je žalobkyně naočkovaná kombinovanou vakcínou Infarix hexa proti záškrtu, dávivému/černému kašli, onemocnění vyvolanému původcem Haemophilus influenzae B, dětské obrně, žloutence typu B, tetanu. Dále je uvedeno, že není naočkovaná vakcínou Priorix proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, a to z důvodu přesvědčení, víry a svědomí rodičů. V žádosti je uvedeno, že přesvědčení rodičů spočívá ve víře, že pro dítě je nejlepší přirozeně vytvořená imunita, kterou by očkování mohlo narušit. Žalobkyně je zdravé dítě, které navštěvuje lékaře (dosud až ne jednu výjimku) pouze na preventivních prohlídkách. Rodiče jsou příznivci přírodní léčby a prevence. Nedůvěřují očkovacímu systému v České republice, neboť lékaři běžně neupozorňují rodiče na všechny možné následky očkování, nenabízí volbu jiného očkovacího schématu (šetrnějšího k lidskému organismu a přitom stejně účinného) či vakcíny. Jsou přesvědčeni, že očkování může být nebezpečné a nikdo jim nemůže zaručit, že jejich dítě neutrpí po očkování závažnou újmu. Škoda, že se o tuto problematiku nezačali zabývat dříve, než ve víře v prospěšnost očkování nechali dceru očkovat. Spoléhají na dokonalý přizpůsobující se imunitní systém a myslí si, že věda zdaleka neprozkoumala ještě všechny jeho mechanismy. Připadalo jim naivní domnívat se, že vpravení cizorodých látek do posvátného těla, a to i přímo do krevního řečiště, by mohlo být prospěšné, když nikdo přesně neví, co takové látky v těle způsobí. Nemocem se snaží předcházet zdravým životním stylem a v této cestě jim dává za pravdu zdraví jejich i jejich dětí. Nesou zodpovědnost za své zdraví. Jsou poučení z historie, která dokazuje, že se věda častokrát mýlila. Jsou rádi, že žijí v demokratickém státě, kde o sobě mohou svobodně rozhodovat. Ustanovení § 50 ZOVZ nerozumí, neboť jim není známo, že by tato podmínka byla vyžadována u celého personálu v mateřské škole. Kromě toho se tento zákon zmiňuje o škole v přírodě a zotavovací akci, ale ne o povinné školní docházce. V řadě západních zemí takové opatření vůbec není. V žádosti je dále odkazováno na LZPS a právo rodičů pečovat o své děti, a to v souladu s právem na svobodu myšlení, svědomí či náboženského vyznání, a právo na vzdělání. Argumentováno je

zákazem diskriminace v přístupu ke vzdělání či jiným službám z důvodu víry či světového názoru v souladu s antidiskriminačním zákonem. Argumentováno je nálezem Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, sp.zn. III. ÚS 449/06, podle něhož musí existovat výjimky z povinného očkování z ústavně relevantních důvodů, zejména z důvodu víry, přesvědčení či svědomí rodičů, kdy očkování nesmí být sankcionováno či jinak vynucováno. Krajský soud v Hradci Králové tento právní názor vztáhl i na přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání a dovodil, že „sankcionování“ může mít podobu i v nepřijetí dítěte do mateřské školy a že ředitelky škol a správní orgány jsou povinny se při rozhodování o přijetí dítěte vypořádat s tím, zda nejsou dány konkrétní výjimečné okolnosti, které odůvodňují nedodržení požadavku na přijímání pouze plně očkovaných dětí (rozsudek ze dne 18.1.2012, sp.zn. 52 A 45/2011). Těmito rozsudky se začaly řídit i odvolací správní orgány a například Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodl v odvolacím řízení o přijetí neočkovaného dítěte k předškolnímu vzdělávání na základě prohlášení rodičů o odmítnutí povinného očkování z důvodu přesvědčení, víry a svědomí. Tento úřad rozhodl s ohledem na judikaturu a na to, že se vzrůstajícím věkem dítěte roste potřeba předškolního vzdělávání (rozhodnutí ze dne 29.5.2014, sp.zn. ZN/878/ŠMS/14).

Ředitelka Mateřské školy Štěnovice prvostupňovým rozhodnutím žalobkyni nepřijala k předškolnímu vzdělávání s odkazem na § 50 ZOVZ s tím, že je třeba, aby dítě bylo očkováno v rozsahu nejméně jedné dávky očkovací látky proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám. Lékařkou bylo potvrzeno, že žalobkyně není očkována proti zarděnkám, spalničkám a příušnicím z důvodu rozhodnutí rodičů (potvrzení založeno ve spise). Stát nemůže připustit, aby zájem jednotlivce převážil nad zájmy ostatních dětí. Rodiče mohou zvolit jinou alternativní cestu a pečovat o dítě jinými způsoby, než za využití služeb mateřské školy zřízené podle školského zákona.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně rozsáhlé odvolání, ve kterém argumentovala shodně jako v žalobě.

Žalovaný se ztotožnil s argumentací ředitelky mateřské školy a konstatoval, že postupovala v souladu s § 34 odst. 5 ŠZ a § 50 ZOVZ, když v daném případě nebylo dítě očkováno, nebyl předložen doklad o skutečnosti, že je dítě proti nákaze imunní nebo se nemůže podrobit očkování pro trvalou kontraindikaci. Uvedl, že: „*Ředitelka mateřské školy nemohla ve svém rozhodnutí zohlednit požadovanou výjimku z očkování, vzhledem k tomu, že jí zákon toto správní uvážení neumožňuje*“. K argumentaci nálezem Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, sp. zn. III. ÚS 449/06, žalovaný uvedl, že se zde „*Ústavní soud vyjádřil pouze k povinnosti očkování a možnosti být zproštěn této povinnosti v případě konfliktu s ústavně zaručenou svobodou vyznání, avšak pouze z hlediska správního trestání. Orgán veřejné moci, který rozhoduje o vynucení nebo sankcionování zákonné povinnosti podrobit se očkování, musí podle Ústavního soudu vzít v potaz výjimečné stěžovatelem tvrzené důvody toho, proč se odmítl podrobit očkování. Tento závěr se však týká pouze vynucení a sankcionování zákonné povinnosti*“.

K argumentaci rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 A 45/2011 argumentoval žalovaný právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2012, čj. 8 As 6/2011 - 142, že zákon zavazuje státní orgány, aby do

předškolního zařízení bylo přijato pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním. Vzhledem k tomu, že cílem očkování je dosažení imunity v populaci, lze dovodit, že očkování je žádoucí v dětském věku, tedy v období předcházejícímu období vstupu dítěte do mateřské školy. Ustanovení § 50 ZOVZ klade důraz na prevenci šíření infekčních nemocí u dětí v kolektivních zařízeních předškolního typu, protože je zde vyšší riziko infekce.

Žalovaný se dále zabýval žádostí o přezkoumání možnosti zohlednit výjimku z očkování, která byla odůvodněna vírou a přesvědčením rodičů dítěte. Uvedl k tomu, že ustanovení § 50 ZOVZ neponechává mateřské škole možnost správního uvážení, neboť upravuje taxativní výčet okolností, které je možné zohlednit při povolení přijetí dítěte do mateřské školy. Citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 27.1.2015, sp.zn. Pl. ÚS 16/14, který stanoví, že zakotvení zákonné podmínky podrobit se stanovenému očkování, aby mohlo být dítě přijato do předškolního zařízení, není protiústavním omezením práva na vzdělávání garantovaného čl. 33 LZPS.

Právní hodnocení

A.

Jak správně uvedla žalobkyně, zdejší krajský soud obdobnou problematiku řešil v rozsudku ze dne 23.9.2016, čj. 30 A 98/2015-39 a v rozsudku ze dne 30.11.2015, čj. 57 A 60/2015-49, kterými podané žaloby zamítl. Kasační stížnost proti rozsudku 57 A 60/2015 je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp.zn. 3 As 13/2016 a podle informace o řízení vedeném u NSS (dostupné na www.nssoud.cz) byla rozsudkem ze dne 8.2.2017 zamítnuta (písemné vyhotovení tohoto rozsudku není dosud k dispozici). Právní věta rozsudku zdejšího krajského soudu sp.zn. 57 A 60/2015 zní: „Ředitelka mateřské školy může do mateřské školy v souladu s § 34 odst. 5 školského zákona přijmout dítě, které splňuje podmínky stanovené v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, to znamená dítě, které se podrobilo pravidelnému očkování, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci“. Krajský soud nemá důvod se od tohoto svého právního názoru v dané právní věci odchýlit.

B.

Podle § 34 odst. 3 ŠZ ředitel mateřské školy rozhoduje o přijetí dítěte do mateřské školy, popřípadě o stanovení zkušebního pobytu dítěte, jehož délka nesmí přesáhnout 3 měsíce. Podle odst. 5 tohoto ustanovení při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Zvláštním právním předpisem podle § 34 odst. 5 ŠZ je zákon o ochraně veřejného zdraví. Podle § 50 ZOVZ poskytovatel služby péče o dítě v dětské skupině a dále právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která provozuje v provozovně živnost nebo v případě právnické osoby též jinou činnost, v jejíž náplni je péče o děti do 3 let věku, nebo mateřská škola, s výjimkou zařízení uvedených v § 46 odst. 4 větě druhé a zařízení, do nichž je docházka povinná, mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným

očkovaním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

Podle § 46 odst. 1 ZOVZ fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než 90 dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování. Pravidelná očkování se provádějí k zamezení vzniku a šíření závažných infekčních onemocnění s vysokým rizikem dalšího epidemického šíření v kolektivech a život ohrožujících infekčních onemocnění, s ohledem na doporučení Světové zdravotnické organizace a Evropského střediska pro kontrolu nemocí. Prováděcím právním předpisem stanovené fyzické osoby a fyzické osoby, které mají být zařazeny na pracoviště s vyšším rizikem vzniku infekčních onemocnění, jsou povinny podrobit se ve stanoveném rozsahu stanovenému druhu zvláštního očkování.

Podle § 46 odst. 2 ZOVZ před provedením pravidelného a zvláštního očkování je fyzická osoba povinna podrobit se v případech upravených prováděcím právním předpisem vyšetření stavu imunity (odolnosti). Pravidelné a zvláštní očkování se neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (trvalá kontraindikace). O těchto skutečnostech poskytovatel zdravotních služeb vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkování запиše do zdravotnické dokumentace.

*Prováděcím právním předpisem, na který § 46 odst. 2 ZOVZ odkazuje, je vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem (viz vyhláška č. 537/2006 Sb.). Dle § 2 odst. 1 písm. a) této vyhlášky je do pravidelného očkování zahrnuto očkování proti tuberkulóze, proti záškrtu, tetanu, dávivému kašli, invazivnímu onemocnění vyvolanému původcem *Haemophilus influenzae b*, přenosné dětské obrně a virové hepatitidě B, proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, proti pneumokokovým nákazám a proti virové hepatitidě B. Podle § 5 odst. 1 této vyhlášky se základní očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím provede živou očkovací látkou, a to nejdříve první den patnáctého měsíce po narození dítěte. Podle odst. 2 se přeočkování provede za 6 až 10 měsíců po provedeném základním očkování, v odůvodněných případech i později s tím, že horní věková hranice pro podání očkovací látky není omezena. Ačkoliv zde není stanoven nejzazší termín, kdy má k tomuto očkování dojít, lze z § 34 odst. 5 ŠZ a § 50 ZOVZ dovodit, že ke splnění této povinnosti má dojít před nástupem dítěte do předškolního zařízení (viz bod 29. usnesení rozšířeného senátu ze dne 3.4.2012, čj. 8 As 6/2011-120, publ. pod č. 2624/2012 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2012, čj. 4 As 11/2011 – 97).*

Rozhodovala-li ředitelka mateřské školy ve smyslu § 34 odst. 1 ŠZ o přijetí v době podání žádosti tříleté žalobkyně do mateřské školy, bylo její povinností postupovat podle § 34 odst. 5 ŠZ a zjistit, zda žalobkyně ve smyslu § 50 ZOVZ doložila, že se podrobila pravidelnému očkování, jak je stanoveno ve vyhlášce č. 537/2006, či předložila doklad o tom, že je imunní proti nákaze infekčními nemocemi, proti nimž se pravidelné očkování provádí (v daném případě viz § 5 Pravidelné očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím)

nebo předložila doklad o tom, že se nemůže příslušnému očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. V ustanovení § 50 ZOVZ jsou taxativně stanoveny dvě výjimky z povinnosti absolvovat pravidelné očkování, přičemž při splnění byť jedné z nich je možné do mateřské školy přijmout i dítě neočkované. První výjimkou je situace, kdy má dítě doklad o tom, že je imunní proti nákaze infekčními nemocemi, proti nimž se očkování provádí. Druhou výjimkou je situace, kdy má dítě doklad, že se nemůže tomuto očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. V případě rozhodování o přijetí tříletého dítěte do mateřské školy tak lze ředitelkou mateřské školy zohlednit pouze tyto dvě výjimky související se zdravotním stavem dítěte, o jehož přijetí do mateřské školy je žádáno.

V době podání žádosti byly žalobkyni tři roky. Lékařka potvrdila, že nebyla očkována proti zarděnkám, spalničkám a příušnicím z důvodu rozhodnutí rodičů. Rodiče žalobkyně nepředložili doklad, že je žalobkyně imunní proti nákaze těmito infekčními nemocemi. Nepředložili ani doklad, že nemůže být proti uvedeným infekčním nemocem očkována pro trvalou kontraindikaci. Nebyly tak splněny podmínky § 50 ZOVZ vztahující se na případy, kdy není docházka do příslušného zařízení povinná. Ředitelka, jejíž povinností bylo postupovat v daném řízení podle § 34 odst. 5 ŠZ, proto nemohla postupovat jinak, než žalobkyni do mateřské školy k předškolnímu vzdělávání nepřijmout. Rovněž žalovaný nepochybil, když v odvolacím řízení konstatoval, že ředitelka mateřské školy postupovala v souladu s právní úpravou stanovenou v rozhodném období pro rozhodování o přijetí dítěte do mateřské školy (k předškolnímu vzdělávání).

Ředitelka mateřské školy rozhodovala o žádosti žalobkyně a žalovaný o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako správní orgán, resp. orgán veřejné správy. Proto bylo jejich povinností postupovat v souladu se zásadou zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu). Jako správní orgány při výkonu státní správy byly vázány všemi právními předpisy, které jsou součástí právního řádu, tedy i podzákonnými právními předpisy (v daném případě vyhláškou č. 537/2006 Sb.). Na výkon státní správy nelze klást naprosto stejné požadavky jako na výkon soudnictví. Nezávislost a nestrannost je výlučnou vlastností výkonu soudnictví (viz čl. 95 odst. 1 Ústavy), nikoli státní správy. Povinností správního orgánu je, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (ochrana veřejného zájmu), aby odpovídalo okolnostem daného případu (zásada nestranného postupu) a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (zásada rovného přístupu k dotčeným osobám). Prvostupňové rozhodnutí ředitelky mateřské školy a napadené rozhodnutí žalovaného byla vydána při respektování uvedených zásad správního řízení. Ustanovení § 50 ZOVZ stanoví taxativně a zcela konkrétně podmínky, za kterých lze dítě do mateřské školy přijmout. Ředitelka mateřské školy proto nebyla oprávněna činit správní uvážení a rozhodovat o přijetí dítěte do mateřské školy nad rámec důvodů stanovených v § 50 ZOVZ.

C.

Nedůvodnými jsou námitky směřující vůči právní úpravě, na základě které bylo o žádosti žalobkyně rozhodováno, zejména pak námitka nepoužitelnosti a neplatnosti § 50 ZOVZ, kterou žalobkyně uplatnila v souvislosti s tvrzením, že byla rozhodnutím o nepřijetí k předškolnímu vzdělávání porušena Úmluva o ochraně základních práv a lidských svobod, Úmluva o lidských právech a biomedicíně a Listina základních práv EU. Svůj závěr

o nedůvodnosti této námitky opírá krajský soud o dále citované nálezy Ústavního soudu, ze kterých je zřejmé, že smyslem v daném řízení aplikovaných ustanovení právních předpisů je veřejný zájem na ochraně veřejného zdraví, na tom, aby bylo v co možná nejširším rozsahu eliminováno riziko přenosu nebezpečných infekčních nemocí, v daném případě mezi malými dětmi, které spolu budou sdílet každodenní pobyt v mateřské škole. Tomu má být zabráněno povinným očkováním.

Plénium Ústavního soudu nálezem ze dne 27.1.2015, sp.zn. Pl. ÚS 19/14 zamítlo návrh na zrušení ustanovení § 46 ZOVZ a § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, když dospělo k závěru, že za pomoci jazykového i systematického výkladu lze oprávněně dovodit, že text ustanovení § 46 ZOVZ „*je dostatečně jasný a srozumitelný a vyplývají z něj spolehlivě základní atributy a meze právní úpravy povinného očkování proti infekčním nemocem. Zmocnění, jež je v zákonné úpravě poskytnuto prováděcí vyhlášce za účelem regulace podrobností spjatých s realizací povinné vakcinace, využívá podzákonná norma v daných mezích, aniž by zasáhla do skutkové podstaty obsažené v podstatných znacích v zákoně. Nedošlo tedy k legislativnímu zásahu do garancí poskytnutých nositelům základních práv a svobod v čl. 4 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. ... Dosavadní legislativní řešení otázky povinného očkování proti infekčním nemocem umožňuje s dostatečnou pohotovostí reagovat na vývoj výskytu jednotlivých infekčních onemocnění na území státu i na nejnovější stav vědeckého poznání v oblastech lékařství a farmakologie. Tomu odpovídají i průběžné změny vyhlášky č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, (provedené vyhláškami č. 65/2009 Sb., č. 443/2009 Sb., č. 299/2010 Sb.) a předtím platné vyhlášky č. 439/2000 Sb. o téže problematice, jimiž docházelo a dochází ke změně rozsahu povinného očkování.*“

Plénium Ústavního soudu dále nálezem ze dne 27.1.2015, sp.zn. Pl. ÚS 16/14 rozhodlo o návrhu na zrušení ustanovení § 50 ZOVZ a § 34 odst. 5 ŠZ, a to tak, že v části směřující proti § 50 ZOVZ, ve slovech „*předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci*“ návrh zamítlo a ve zbývajících částech návrh odmítlo. Právní věty tohoto nálezu zní: „**I.** Při výkladu § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, resp. při posuzování naplnění podmínky trvalé kontraindikace pro výjimku z povinnosti podrobení se povinnému očkování k přijetí do předškolního zařízení, musí být dbáno na to, aby zde nevznikala nerovnost mezi dětmi, kterým z dlouhodobého hlediska brání jejich zdravotní stav podání příslušné očkovací látky (tedy materiální hledisko), a to bez ohledu na to, zda je termín „trvalá kontraindikace“ výslovně (formálně) uveden v příslušném potvrzení poskytovatele zdravotních služeb. Uvedený ústavně konformní výklad přitom dikce napadeného ustanovení nijak nevylučuje. **II.** Očkování představuje prostředek imunizace proti vybraným nákazám, společenský benefit vyžadující sdílenou odpovědnost členů společnosti, tedy určitý akt sociální solidarity od těch, kteří podstupují riziko, v současném majoritně přijímaném vědeckém poznání však označované za minimální, aby ochránili zdraví celé společnosti. Očkování dostatečné většiny populace totiž zabráňuje šíření nákazy vybraných nemocí, čímž poskytuje ochranu nejen těm, kteří byli očkovaní. Čím vyšší je pak podíl neočkovaného obyvatelstva vůči očkovanému, tím vyšší je také riziko opětovného rozšíření nákazy, a to nejen mezi těmi, kteří dobrovolně odmítli očkování, ale také mezi těmi,

kteří nemohli být očkováni z vážných, zejména zdravotních důvodů. V neposlední řadě je rozšířením nákazy ohrožena i ta část osob, která sice očkována byla, avšak vakcinace v jejich případě nedosáhla požadovaného efektu. V posuzovaném případě, kdy je vakcinace podmínkou pro přijetí dítěte do mateřské školy, jsou těmito osobami vystavenými riziku nákazy zejména děti, které mohou v případě nákazy čelit zvlášť závažným důsledkům. Z těchto důvodů lze považovat podrobení se očkování dítěte před jeho přijetím do mateřské školy za akt sociální solidarity, který nabývá svého významu s rostoucím množstvím očkovaných dětí v kolektivech těchto předškolních zařízení. Naopak jako na sociální nespravedlnost by bylo možné nahlížet na případy, pokud by určitá skupina dětí přijatých do předškolních zařízení odmítala bez závažných důvodů očkování, a čerpala tak výhody vyplývající z úspěšnosti vakcinace, resp. z ochoty ostatních dětí navštěvujících předškolní zařízení vzít na sebe ono minimální riziko, které z očkování plyne.“

Uvedené závěry Ústavního soudu podporují výklad ustanovení § 46 a zejména ustanovení § 50 ZOVZ, jak jej učinil zdejší krajský soud výše, tzn., že do mateřské školy lze přijmout dítě, které se podrobilo pravidelnému očkování stanovenému ve vyhlášce č. 537/2006, nebo předloží doklad osvědčující, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Jiná výjimka z ustanovení § 50 ZOVZ nevyplývá.

V rozsudku zmiňovaném žalobkyní ze dne 29.11.2016, sp.zn. 30A 95/16, Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že: „*Trvalá kontraindikace ve smyslu § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, může být ze strany zákonných zástupců žadatele o předškolní vzdělávání prokázána nejenom předložením formálního lékařského potvrzení, ale i např. předložením zdravotní dokumentace žadatele či osob jemu blízkých, pokud z těchto důkazů lze dospět k závěru, že podání příslušných očkovacích látek může u žadatele vést k trvalým vážným zdravotním obtížím, tedy pokud je pojem „trvalá kontraindikace“ materiálně naplněn.*“ Uvedený závěr Krajského soudu v Hradci Králové se týká prokazování výjimky z očkování, resp. nemožnost očkování pro trvalou kontraindikaci, a to nejen formálním dokladem vystaveným lékařem, ale též dalšími důkazy, kterými by byla trvalá kontraindikace na příslušné očkování prokázána. S právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové se lze ztotožnit potud, že k prokázání trvalé kontraindikace vůči konkrétnímu očkování není nutné trvat na předložení formálního dokladu o její existenci, ale lze ji prokázat i jinými důkazy. Je však otázkou, jaké důkazy by musely být ve správním řízení předloženy k prokázání tvrzené skutečnosti a zda je v možnostech správního orgánu žadatelem předložené důkazy správně posoudit, neboť posuzovat dopad určitých tvrzení o trvalé kontraindikaci dokládáných důkazy, o nichž je žadatel přesvědčen, že jeho tvrzení prokazují, tedy posuzování problematiky z oboru zdravotnictví správním orgánům (ani soudu) nepřísluší. Zdejší krajský soud však nemá v tomto řízení důvod podrobně se řešením takové situace zabývat, neboť se netýká dané právní věci a žalobkyně v žalobě výslovně uvedla, že se závěry Krajského soudu v Hradci Králové nesouhlasí. Navíc proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové byla podána kasační stížnost, o které nebylo dosud Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.

D.

Krajský soud neshledal důvodnou ani rozsáhlou argumentaci žalobkyně v žalobě, v replice a v doplnění žaloby předneseném při jednání soudu, týkající se nevyhovění žádosti o přijetí do mateřské školy, když nebyla zohledněna žádost o udělení výjimky při přijetí plně neočkované žalobkyně do mateřské školy. Zákonní zástupci žalobkyně (rodiče) ve správním řízení uplatnili nad rámec výjimek stanovených v § 50 ZOVZ týkajících se zdravotního stavu dítěte, o jehož přijetí do mateřské školy je rozhodováno, tzv. výhradu svědomí, tedy žádali, aby bylo zohledněno jejich rozhodnutí o tom, že se žalobkyně nepodrobí očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím. Žalobkyně v té souvislosti argumentuje nálezy Ústavního soudu, v nichž Ústavní soud zohlednění takové výjimky za určitých okolností připustil, a domnívá se, že obdobně mělo být postupováno i v jejím případě.

Nejprve je nutno konstatovat, že v případech, kdy Ústavní soud posuzoval náboženské důvody či sekulární (laickou) výhradu svědomí na straně zákonných zástupců jako výjimku z povinnosti podrobit nezletilé dítě povinnému očkování, se jednalo o případy, kdy byla zákonným zástupcům dítěte uložena pokuta pro spáchání přestupku, když nezajistili řádné očkování svého nezletilého dítěte.

Ústavní soud se vyjádřil k zohlednění výhrady založené na projevu náboženství nebo víry v nálezu ze dne 3.2.2011, sp.zn. III.ÚS 449/06, jehož právní věta zní: *„Povinnost podrobit se povinnému očkování představuje přípustné omezení základních práv osoby, již se tato povinnost týká, neboť je v demokratickém státě nezbytné s ohledem na ochranu veřejné bezpečnosti, zdraví a práv a svobod dalších osob. Existují-li však výjimečné okolnosti a důvody, pro něž se daná osoba odmítá povinnému očkování podrobit, nelze jej vynucovat a sankcionovat. Opačný přístup je porušením práva svobodně projevovat své náboženství nebo víru ve smyslu článku 16 Listiny základních práv a svobod.“*

V nálezu ze dne 22.12.2015, sp.zn. I. ÚS 1253/14, Ústavní soud rozšířil výjimku z povinného očkování o sekulární (laickou) výhradu svědomí. Ústavní soud zde formuloval podmínky pro posouzení důvodnosti uplatněné výhrady svědomí. Právní věta citovaného nálezu zní: *„Podle čl. 2 odst. 1 Ústavy je stát založen na demokratických hodnotách a nesmí se vázat ani na výlučnou ideologii, ani na náboženské vyznání. Skutečnost, že sekularizovaný (laický) stát takto deklaruje svou neutralitu ve vztahu k různým náboženstvím, neznamená, že by náboženské tradice a jejich aktuální podoba stály v důsledku laicizace státu vně demokratického ústavněprávního myšlení. Jak akcentuje nálezy Ústavního soudu ze dne 27.11.2002, sp. zn. Pl. ÚS 6/02 (N 146/28 SbNU 295; 4/2003 Sb.), jednotlivá náboženství nejsou institucionálně zakotvena paralelně vedle demokratické veřejné moci, ale plní své funkce uvnitř ústavně vymezeného a garantovaného systému hodnot.“* Dle Ústavního soudu: *„V souladu s výše předestřeny argumenty nelze z ústavněprávního přezkumu vyloučit sekulární výhradu svědomí, jestliže byla podrobena tomuto přezkumu – se závěrem o možné přípustnosti výjimky z povinného očkování – náboženská výhrada svědomí (výhrada založená na právu svobodně projevovat své náboženství nebo víru podle čl. 16 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Na rozdíl od výhrady opřené o náboženství nebo víru může mít sekulární výhrada svědomí nejrozumnější obsah, vždy determinovaný konkrétním přesvědčením, které nositele základního práva k této výhradě motivuje. To však neznamená, že by důvody sekulární výhrady neměly být přezkoumávány a že by nemohly vést k obdobné výjimce, jaká*

byla Ústavním soudem potenciálně otevřena pro výhradu založenou na projevu náboženství nebo víry.“

K uvedeným závěrům dospěl Ústavní soud právě a jen v souvislosti se sankcionováním zákonných zástupců nezletilého dítěte správními orgány za to, že nezajistili povinné očkování svého nezletilého dítěte. V daném případě je však soudem přezkoumáván postup správních orgánů při rozhodování o žádosti o přijetí nezletilé žalobkyně do mateřské školy. Ředitelka mateřské školy a žalovaný byli povinni postupovat ve správním řízení podle § 34 odst. 5 ŠZ podle §46 a § 50 ZOVZ a podle vyhlášky č. 537/2006. Pokud dospěli k závěru, že v případě žalobkyně nejsou splněny podmínky stanovené těmito právními předpisy a rozhodli o nepřijetí žalobkyně do mateřské školy, není takové rozhodnutí sankcí za přestupek či správní delikt, ale aplikací zjištěného skutkového stavu na ustanovení právních předpisů, podle nichž je nutno žádost posuzovat. Tento závěr činí krajský soud při vědomí, že žalobkyně s takovým závěrem, který učinil i Krajský soud v Hradci Králové v citovaném rozsudku, nesouhlasí.

V daném případě zákonní zástupci nezletilé žalobkyně uplatnili vůči povinnému očkování svoji výhradu svědomí odůvodňující rozhodnutí, že jejich nezletilé dítě nebude podrobeno pravidelnému očkování proti spalničkám zarděnkám a příušnicím. Pokud však je taková volba ze strany zákonných zástupců v rozporu s právními předpisy stanovenými pro přijetí jejich dítěte do mateřské školy, je nutno vycházet ze zákonodárcem stanovených limitů pro přijetí dítěte do mateřské školy, a pokud tyto nejsou splněny, nelze se žádné jiné, než zákonem stanovené výjimky v řízení dovolávat. Jinými slovy, rozhodnou-li se rodiče nepodrobit své nezletilé dítě stanovenému standardu očkování, nemohou se domáhat jeho přijetí do mateřské školy, když takové dítě nesplňuje podmínky pro přijetí. Stát uvedenými právními předpisy chrání děti, které se očkování podrobily nebo jsou vůči konkrétním nakažlivým nemocem imunní či nemohou být očkovány pro trvalou kontraindikaci. Zákonná úprava neumožňuje zohlednit jiné než zdravotní důvody na straně dítěte, o jehož přijetí do mateřské školy se jedná, uvedené v § 50 ZOVZ. Proto při posuzování, zda měla být v daném případě do mateřské školy přijata žalobkyně, která se nepodrobila očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, tedy části stanoveného pravidelného očkování, z důvodu výhrady svědomí na straně jejich zákonných zástupců, neměly správní orgány možnost jiného ústavně konformního výkladu § 50 ZOVZ, než který učinily, a nemohly proto zohlednit výhradu svědomí vůči povinnému očkování, uplatněnou zákonnými zástupci nezletilé žalobkyně.

Žalobkyně na podporu výhrady svědomí argumentovala vůči povinnému očkování v podstatě zdravotními důvody (např. že očkování nemá žádný zdravotní přínos pro jiné děti přítomné v mateřské škole, zpochybňovala rizika spojená s šířením některých nemocí). Pokud argumentovala vůči očkování proti tetanu a žloutence typu B, je ze správního spisu zřejmé, že proti tetanu a žloutence typu B očkována byla. Nepodstoupila pravidelné očkování proti zarděnkám, spalničkám a příušnicím. Posouzení imunity či trvalé kontraindikace žalobkyně vůči těmto nemocem je odbornou otázkou z oboru zdravotnictví. Žalobkyně argumentovala jen vůči očkování proti zarděnkám. Obecné tvrzení vůči tomuto očkování však nemá vypovídací hodnotu ve vztahu ke zjištění trvalé kontraindikace či imunity žalobkyně vůči nákaze touto nemocí. Proto nebylo ani možné posoudit argumentaci žalobkyně (i když

souvisela se zohledněním výjimky svědomí) podle obsahu jako argumentaci prokazující imunitu či trvalou kontraindikaci žalobkyně vůči uvedenému pravidelnému očkování.

Z obsahu žaloby a z následných vyjádření žalobkyně je zřejmé, že má žalobkyně za to, že by i v případě rozhodování o jejím přijetí do mateřské školy měla být zohledněna výhrada svědomí zákonných zástupců žalobkyně, obdobně jako v případě uložení sankce za porušení povinnosti pravidelného očkování. Jak již bylo uvedeno, takový výklad § 50 ZOVZ však při rozhodování o přijetí dítěte do mateřské školy není možný, nebyl by ústavně konformní. Za této situace krajský soud nemohl akceptovat tvrzení žalobkyně související s výhradou svědomí a směřující vůči právními předpisy stanovené povinnosti očkování v souvislosti s přijetím dítěte do mateřské školy. Neměl proto ani důvod zabývat se a vypořádat se s jednotlivými tvrzeními žalobkyně v tom směru, která však pro přehlednost v tomto rozsudku zrekapituloval. V té souvislosti odkazuje krajský soud na nález Ústavního soudu ze dne 21.12.2004, sp.zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí soudu není povinností soudu se v odůvodnění svého rozhodnutí speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.

Pokud za této situace žalobkyně navrhovala, aby byl v soudním řízení ustanoven znalec z oboru zdravotnictví, který by zodpověděl otázky související s jejími tvrzeními vůči povinnému očkování a v pozici svědka byli vyslechnuti Prof. MUDr. R. P., CSc., předseda České vakcinologické společnosti, a MUDr. V. V., Ph.D., bývalý hlavní hygienik České republiky, pak bylo provedení těchto důkazů k posouzení důvodnosti žaloby nadbytečné a soud ve smyslu § 52 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že navržené důkazy neprovede.

Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně, že se žalovaný „svévolně nevypořádal s mnoha explicitně vnesenými námitkami v odvolání a pominul řádně splnit své procesní povinnosti a v přímé souvislosti s tím se poté dopustil nesprávného úředního postupu a mnohočetně porušil základní práva žalobkyně“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bylo výše uvedeno, zcela jasně vyjádřil, na základě jaké právní úpravy o přijetí žalobkyně do mateřské školy rozhodoval. Zdůvodnil, jaké podmínky stanoví § 50 ZOVZ pro přijetí dítěte do mateřské školy, a zdůvodnil, proč žalobkyně těmto podmínkám nevyhověla. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný (stejně jako krajský soud) vnímal argumentaci žalobkyně uplatněnou v rozsáhlém odvolání jako argumentaci, podle níž by měla být zohledněna výjimka svědomí uplatněná zákonnými zástupci žalobkyně vůči pravidelnému očkování, kterou připustil Ústavní soud v řízeních, ve kterých byli zákonní zástupci nezletilých dětí sankcionováni za to, že nezajistili povinné očkování svých dětí. Konkrétně se žalovaný vyjádřil k žalobkyní zmíněnému nálezu Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, sp.zn. III. ÚS 449/06, a zcela správně konstatoval, že tento závěr (uvedený výše) se týká pouze vynucení a sankcionování zákonné povinnosti. Žalovaný se vypořádal i s argumentací žalobkyně rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29.11.2016, sp.zn. 30 A 95/2016, když odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.8.2012, čj. 8 As 6/2011-142, ve kterém Nejvyšší správní soud potvrdil právní názor Městského soudu v Praze, že zákon zavazuje státní orgány, aby do předškolního zařízení bylo přijato pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním. K samotné

výjimce spočívající ve výhradě svědomí žalovaný zcela správně uvedl, že ustanovení § 50 ZOVZ neponechává mateřské škole možnost správního uvážení, neboť upravuje taxativní výčet okolností, které je možné zohlednit při přijetí dítěte do tohoto zařízení. Zmínil rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 27.1.2015, sp.zn. Pl. ÚS 16/14, který stanoví, že zakotvení zákonné podmínky podrobit se stanovenému očkování, aby mohlo být dítě přijato do předškolního zařízení, není protiústavním omezením práva na vzdělávání garantovaného ustanovením čl. 33 LZPS. Dle názoru krajského soudu neměl žalovaný důvod vypořádávat se s jednotlivými tvrzeními žalobkyně z poměrně obsáhlého odvolání, když v odůvodnění svého rozhodnutí zaujal zcela jasný a konkrétními právními předpisy odůvodněný závěr o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a v souvislosti s aplikovanou právní úpravou vysvětlil, byť stručně, proč nelze na základě argumentace žalobkyně (na základě řady jejích tvrzení) návrhu na zrušení prvostupňového rozhodnutí vyhovět. Žalovaný tak postupoval v odvolacím řízení v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Není proto správné tvrzení žalobkyně, že pominul řádně splnit své procesní povinnosti a že se dopustil nesprávného úředního postupu. Na základě toho, co již bylo uvedeno, nelze rovněž dojít k závěru, že žalovaný mnohočetně porušil základní práva žalobkyně.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení krajský soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 17. ledna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová